

Ako vnímam šťastie

Ako vnímam šťastie

Spoločnosť už nevie, ako šťastie vyzerá, aké je a ani ako sa človek cíti, keď je pri ňom. My ako ľudstvo sa ho každým dňom viac a viac zbavujeme. Ale prečo to tak necháme? Každou jednou minútou je na svete menej šťastia, tým pádom menej úsmevov, radosti. Samozrejme, neuvedomujeme si to. Nevieme, že spoločnými silami ho vyháňame z našich vnútorných domovov. Mimovoľne si nechávame nad sebou čierne mrákoty, ktoré nás nenápadne, ale isto ničia.

Ale stále sa pýtam, prečo je to tak? Prečo sa pripravujeme o niečo tak krásne, nevinné a čisté ako je šťastie? Podľa môjho názoru je to preto, lebo ho hľadáme na nesprávnych miestach či situáciách. „Keď budem mať nové auto, budem šťastný.“ Ach, človek, koľko osôb si už túto vetu povedalo. Nové auto si si kúpil, ale šťastie si nenašiel. Potom prišla ďalšia poznámka: „Keď budem mať veľký dom, tak vtedy už naozaj šťastný budem.“ Zrazu sa pozrieš okolo seba a máš všetko. Auto, dom, jachtu, bazén...jednoducho všetko. A predsa nemáš to, čo si počul pri výkriku srdca.

Naozaj si si myslel, že keď budeš mať to a to, tak dostaneš aj najcennejší dar sveta? Chcel si, aby k tebe prišlo samo, možno v krásne zabalenej škatuľke s pozlátenou mašľou spolu so zlatými hodinkami. Strata času. Nerozvážne myslenie. Stupídny postoj.

Toľko tiel nežije, ale len prežíva svoj život. Toľko bytostí je nešťastných, bez iskry v očiach, za závojom nevedomosti. Potápajú sa v neviditeľnom jazere plnom žiaľu a smútku. A možno ani to nie. Možno sa ich plúca dusia vodou ničoty. Ich kompas stratil smer a nevedia, kam ďalej. Tak zúfalo potrebujú sprievodcu, ktorý by im ukázal smer, dal im mapu, kde by červeným krížikom bolo označené šťastie.

Tento sen duše nepríde s vecami, ktoré si hromadíme v poličke, ktoré nás potešia, ale vnútro nezahrejú, ktoré nám po smrti budú nanič. Načo si hromadíme predmety, ktoré nás nenaplnia a nevydržia?

Klamú nás. Všetci. Susedia s novým autom, kamarátka s novou retiazkou, rodičia s novým počítačom. Hovoria nám, akí sú šťastní, spokojní. Ale ja im neverím. Sú to len klamstvá premenené na slová. Plané reči. Sypú piesok do očí nielen mne, ale aj sami sebe. Stále si len hovoria, aké je úžasné mať to, čo majú a postupne svojim ilúziám začínajú dôverovať. Veria svojim rečiam, aj keď nemajú nič, žiaden dôkaz o tom, že by

skutočne šťastní boli.

Veci nám prinesú radosť, sem-tam možno aj dlhšiu ako tri dni, niekedy ani to nie, ale nikdy nie šťastie. Krásny hrejivý pocit plnosti, blaženosti nám nikdy nedodajú. Pocit zaslúženého víťazstva po boji s neviditeľným nepriateľom či s ničivou silou.

Sloboda. Postavím sa na kraj útesu a dýcham. Čerstvý vánok mi pohladí tvár a zahrá sa mi s vlasmi. Pripadám si ako vták, ktorý každú chvíľu môže letieť, lebo má krídla, ktoré neboli prestrihnuté. Cítim voľnosť. Toto je šťastie.

Domov. Dnes som mala ťažký deň, ale prídem domov, vyzujem si topánky, sadnem si a je mi dobre. Som na mieste. Toto je šťastie.

Rodina. Práve som zažila podraz od ľudí, ktorí si hovorili moji priatelia. Odišli, ale viem, že nie som sama. Nikdy nebudem, lebo ona ma neopustí. Poznám ľudí. Toto je šťastie.

Zdravie. Včera starého pána odviezla sanitka. Strach zavítal k nám všetkým, ale sestra života - smrť - ho obišla a pobrala sa preč. Spadol nám obrovský kameň zo srdca. Toto je šťastie.

Láska. Predo mnou ide zamilovaný človek. Úsmev rozdáva všetkým, pospevuje si, poskočil si. Videla som ho, ako zabočil do kvetinárstva po nečakaný, ale milý darček. Je tak veľmi šťastný.

Šťastie je osoba, ktorá sa dotýka nás všetkých. Nemá miesto, kde by si odložila svoj zafúľaný kabát či zodraté topánky. Pohybuje sa všade na svete, v tých najnenápadnejších škárach. Je skrytá aj v najmenších okamihoch. Je potrebné sa ju naučiť nájsť a starať sa o ňu. Len tak tu s nami bude navždy.

Pretože život sa stráca, keď prestaneme byť šťastní.